

ת"פ 2827/07 - מדינת ישראל נגד אברהם בועזיס (עוצר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13-07-2827 מדינת ישראל נ' בועזיס(עוצר)
תיק חיזוני: 2013-03802-0-6120

בפני כב' השופטת ענת זינגר
מ雅思ימה
מדינת ישראל
נגד
נאמש
אברהם בועזיס (עוצר)

החלטה

לאחר שהצדדים עזבו האולם, הסתיימו הדיונים בייתר העצורים והיה ניתן לפנות להוראות החוק שלא בהמולת האולם (וועוד עוגר לכינוסת השבת), מצאתי להבהיר באשר להחלטתי מהיום כדלקמן;

לא היה בכונתי לקבוע כי אין סמכות לערכאה הדינית להאריך המעצר.

די לי בקביעה שבמקרה דין, בשימ לב לנסיבות ובחינתם כבוד ערכאות - **ראוי שהבקשה הספציפית תידון בבית המשפט העליון, אשר אין מחלוקת על סמכותו.**

הנסיבות הן -

- העובדה שהדין התקיים בפניי ולא בפני כב' השופטת לארי- בבל', אשר הרשיאה את הנאשם ועתידה לחתם גם את גזר הדין,
- העובدة שמדובר בהארכה לאחר שחלפו כבר יותר מ- 180 ימים,
- העובدة שהיא דין קודם בבית המשפט העליון,
- והעובדת שכבר באותו דין, הייתה נוכנות לשוקול שחרור לחלופה.

לאור האמור בתחילת סעיף 16(g) לחוק ("ambilי לגרוע מההוראות סעיף 62...") - ברוי כי בכל מקרה יש סמכות לבית המשפט העליון.

עמוד 1

סבירתי כי במקרה דנן, לשם גם ראוי להביא הבקשה, במקום שבו תידון על ידי.

עיר עוד - כי אף שסעיף 16(ג) נוקט במילים: "בית המשפט שהרשיעו" ולא "השופט שהרשיעו" (דבר של פני הדברים מקרים סמכות גם לשופט אחר באותו בית משפט) - הרי מהבינה המהותית ברי כי המטרה הייתה שאוטו השופט שהרשיע הוא שידון בבקשתה;

לשופט זה יש יתרון, עת שהוא יכול להעריך את גזר הדין שניתן ולבחון האם עשויה להיווצר תוכאה, בה ישנה הנאשם במעשה, תקופה העולה באורכה על מסר שעשו להיות מושת.

לטעמי, רק במעמד בו השופט המרשיע, הוא גם זה שדן בבקשתה להערכת המעשה - יש מקום לבחון פרשנות הסעיף, באופן שיקנה סמכות להערכת מעשך כה ממושך, כפי שה提בוקש.

כל השאלות העולות באשר לפרשנות הסעיף, שלא בוגדר הנסיבות הספרטניות של הדיון שהתקיים היום - תידונה במועד ובמקרה המתאים.

ראוי לחתם את הדעת לכך שבמקרה דנן צפוי גזר הדין להינתן בתור זמן קצר מאוד.

העתק החלטה זו נמצא עוד במהלך יום ראשון, 14.6.29 - לשני הצדדים, באמצעות פקס עם אישור טלפון.

ניתנה היום, כ"ט סיון תשע"ד, 27יוני 2014, בהעדר הצדדים.